

לבו

תמורת עבודה זו אני מקבלת משכורת של 550 ל"י לחודש. אם מוסיפים לזה את החוספות עבור משמרות לילה יכולה המשכורת להגיע עד 600 ל"י לחודש. אבל אף פעם לא יותר מזה. הורי גרים בחיפה ואני מתגוררת בחדר שכור עבורו אני משלמת 150 ל"י לחודש.

★ ★ ★
2 אחיות - 40 חולים

רה שגרוע ביותר הוא שעבודה כזו אינה מאפשרת לי כמעט כל חיים פרטיים. לצאת לבלות אני יכולה רק מאוחר בלילה, או שאני כל כך עייפה עד שאני בכלל לא יוצאת. בימי שישי יוצא לי בדרך כלל לעבוד בערב. אם מישוה מוכן להתחיל את הבילויים ב-11 בלילה ולצאת איתי, או אני יוצאת לבלות.

כל הוראות השביתה. אבל היו לי כמה מיקרים דחופים שלא יכולתי להתעלם מהם. היה לי חולה שדימם כל הלילה בדרכי העיכול. לחץ הדם שלו והרופק נמדדו בכל שעה. כאשר לקראת הבוקר ירד לחץ הדם, הייתי מוכרתה לספק לו כמה מנות דם. לפי הוראות השביתה אסור היה לי לעזור לרופא בעירוי הדם. אבל לחולה הזה היו חייבים לספק דם במהירות. לא יכולתי שלא לעשות זאת.

בבוקר נדהמנו, גם אני וגם החולים, כששמענו שהשביתה נמשכת ולא הגיעו לשום הסכם. ידעתי שבמשך היום לא יקבלו החולים הקשים במחלקה את הטיפול שהם זקוקים לו. במשך היום יש במחלקה רק אחות אחת. לחץ העבודה בבוקר הוא קשה ואם אין מספיק כוח-אדם, יכול המצב להידרדר עד כדי סיכון חיי-אדם.

יום ראשון השבוע, כאשר 11 אלף אחיות בבתי-החולים בארץ הכריזו על שביתה כללית, החליטה האחות שרה שושני כי עבודה הגיעה הרך לסיומה.

אחרי שבע שנות עבודה במקצועה כאחות, הגישה שרה שושני (31) את התפטרותה לבית-החולים וזו נולדו כיפה, בו עבדה.

בשבילי זה

הסוף, אמרה שרה. יש לי שלושה ילדים מגיל שנה עד שבע. אינני יכולה להחזיק מעמד במקצוע האחות.

אני עובדת במשמרות. כדי להשיג מטפ' לת שחסכים לעבוד אצלי גם כן במשמרות, פעם בבוקר, פעם בערב ופעם בלילה, אני חייבת לשלם 600 לירות לחודש. אחרי שצברתי שבע שנות ותק ואחרי שאני מקבלת תוספת עבור שלושת ילדי אני מרויחה 580 לירות. יוצא מזה שאני צריכה לשלם בעד הזכות להיות אחות. אני גמרת.

★ ★ ★
מה רוצים, המלאכים בלבן?

לגבי אזרחים רבים במדינה היתה שביתה האחיות שפרצה השבוע בלתי מובנת. איך אפשר להשבית בתי-חולים ולסכן חיי-אנשים? שאלו. אם תיכנע הממשלה לאחיות היא תפוצץ את עיסקת החבילה. אם ימלאו את תביעותיהן ילכו בעקבותיהן עובדים אחרים ויכריזו גם הם על שביתות. זו סכנה לכלכלה הלאומית, אמרו אחרים.

מה שלא הם, לא ראשי המדינה ומנהיגי ההסתדרות הצליחו להבין הוא, ש"המלא" כים בלבן" לא הכריזו שביתה כדי לזכות בהעלאת משכורת. השביתה היתה על עצם אפשרותן של 11 אלף נשים להמשיך ולע' סוק במקצוע האחות.

אם אימצו לעצמם הכושים של ארצות-הברית את הסיסמא "שחור הוא יפה" היו האחיות בישראל צריכות להכריז: "לבן הוא דפוק". כי אם קיים בישראל ציבור עובדים מקופח ומנוצל, שנשק השביתה ניטל ממנו עד כה בשל עצם עיסוקו במיק' צוע הקשור בחיי אדם, הרי הן האחיות.

★ ★ ★
דילמה חמורה

למחרת היום הראשון של השביתה סיפרה האחיות תמי גוטקיין (25), העוב' דת במחלקה חירורגית ג' באיכילוב: "באתי למשמרת הלילה שלי בלילה הראשון של השביתה. בכל המחלקות שרר אי-סדר. חולים שכבו במיטות שמצעי' הם לא הוחלפו 24 שעות. הרוחות על מצבם של החולים לא נכתבו. איש לא מדד את חומם של החולים.

החולים שנותרו במחלקה היו מפוחדים ומודאגים. הייתי בדילמה קשה. לפי תקנות השביתה אסור היה לי לעשות שום עבודה במחלקה. אבל מצבן של האחיות העובדות בלילה קשה פי כמה מזה של אלו העובדות ביום. אנחנו יושבות בלילה בתוך המחלקה ואין לנו יכולות להתעלם מדרישות החולים. לא מדדתי חום לחולים ומילאתי את

סיפורו של שלוש אחיות מתוך 11 אלף שובתות

מדוע הפסיקו, המלאכים בלבן? להתעופף?

אחות מתפטרת שושני
"אני גמרת..."

אחות מפקחת ספקין
"כמו מזכירה מתחילה..."

ערב השביתה, במוצאי-השבת האחרון, היתה תמי עסוקה בתפקיד במחלקתה. כל חדרי המחלקה היו מלאים במיטות ועליהם חולים. גם המסדרונות היו גודו-שים במיטות. גבר קשיש שכב על עגלה בגלל מחסור במיטות. מחדר המיון ביקשו ממנה לקבל עוון שלושה חולים שהגיעו לשם. אבל תמי לא היתה מסוגלת לקבלם. פשוט לא היה מקום.

היא התרוצצה בין מחלקות בית-החולים כדי למצוא מיטה פנויה עבור החולה ששכב בעגלה. אחרי חצות הצליחה למצוא מיטה פנויה. היא עצמה סייעה לסדר את המיטה ולהעביר אליה את החולה. אחר-כך עסקה בהכנת תרופות לחולים, הכינה שתיה ומי-חום, ענתה לטלפונים שהגיעו אל המחלקה ורצה באמצע לבדוק חולה הצמור לאינפוזיה.

"הדרישות שלנו מוצדקות", אמרה תמי. "כל ההעלאה שאנחנו מבקשות מסתכמת בתוספת של כ-100 לירות לחודש. אנחנו דורשות פיצוי על העבודה הקשה ורוצות באפשרות להחזיק עוזרת בבית, כדי שאנח-

קל להאשים את האחיות שבשביתתן הן מסכנות חיי-אדם. השאלה היא מדוע לא נוטלים אלה, המסרבים זה שש שנים לספק את תביעותיהן, אחריות זו על עצמם?

★ ★ ★
אין אפשרות למות

תמי גוטקיין היא צעירה חגיגית שחורת-שיער וירוק-עיניים. עם גיורה חטובה כמו שלה היא יכלה בנקל למצוא פרנסה גם כדוגמנית או במקצוע זוהר אחר. מזה ארבע שנים היא אחות בבית-החולים איכילוב. היא אוהבת את המקצוע בו בחרה כיעודה בחיים. אולם היא מלאה טענות כרימון על קשיי העבודה, המשכורת הנמוכה והמחסור בכוח-אדם.

"אני עובדת בשלוש משמרות. שבוע ימים אני עובדת משבע בבוקר עד שלוש אחר-הצהריים. שבוע אחרי זה אני עובדת מ-11 בבוקר עד שבע בערב. בשבוע השלישי אני עובדת משבע בערב עד 11 בלילה. בשבוע הרביעי של החודש שעות העבודה שלי הן מ-11 בלילה עד שבע בבוקר.

אחות
תמי גוטקיין